

Sandefjord, 4. mai 2011: Vedtak i sak 157-2010.

Klager: NN

Innklaget: Lindorff, Postboks 7015, 5020 Bergen

Saken gjelder: Om kravet er korrekt varslet.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder i hovedsak ubetalte husleiekraav til XX. Innklagede har iverksatt tre saker mot klager; en for tidligere påløpt gebyr, en for skyldig husleie i tiden fra desember 2009 til klager fraflyttet leiligheten 8. februar 2010 og en for skyldig husleie i oppsigelsestiden. Kravet i gebyrsaken er betalt. Kravet vedrørende husleien fra desember 09 til 8. februar 2010 er nedbetalt med kr 250. Kravet på husleie i oppsigelsestiden er ikke betalt.

2. Saksforholdet

Tidligere påløpt gebyr ble avkrevd i faktura fra fordringshaver ultimo november 2009. Husleie for desember 09 ble sendt klager primo desember samme år. Grunnet kun delvis betaling av gebyrkravet og desemberleien, ble inkassovarsel for samlet krav sendt 22.01.10. Det var lagt til kr 55 i purregebyr.

I e-post av 08.01.10 bekreftet fordringshaver å ha mottatt klagers oppsigelse av leieavtalen. Det ble vist til at oppsigelsestiden var ut februar måned. Av e-postkorrespondansen i dagene som fulgte ble det klarlagt at klager ønsket å disponere leiligheten fram til leieavtalen utløp, og at klager ville opplyse ny adresse når hun hadde fått postboks. Hun opplyste samtidig at hun ikke ville flytte ut av byen, samt at hun ville sende flyttemelding via posten til alle kontakter.

Husleiekraav for januar og perioden fram til hun flyttet ut ble sendt til leieadressen.

Faktura for rest oppsigelsestid ble sendt 26.02.10. Denne fakturaen ble sendt til den adressen klager bodde på før leieforholdet startet; en nærmere angitt adresse på Lillehammer.

Med bakgrunn i manglende betaling av husleie for januar og første del av februar sendte fordringshaver et samlet inkassovarsel 08.03.10. Inkassovarselet ble sendt til adressen på Lillehammer.

Innklagede sendte samme dag (08.03.10) en betalingsoppfordring vedrørende rest på gebyrkravet fra november 2009. Betalingsoppfordringen, tillagt kr 375 i tariffmessig salær, ble sendt til leieadressen.

Betalingsoppfordring vedrørende restkraav husleie for desember 2009, husleie for januar samt første del av februar 2010, ble sendt 31.03.10. Denne betalingsoppfordringen ble sendt til B.....nr 80 i K. Dette er samme adresse som klager har oppgitt i klagen. Hovedkravet utgjorde kr 6 359 og tariffmessig salær var lagt til kravet med kr 750.

Inkassovarsel for rest oppsigelsestid ble sendt av fordringshaver 19.04.10. Betalingsoppfordring, tillagt tariffmessig inkassosalær, ble sendt av innklagede 01.06.10. Både inkassovarselet og betalingsoppfordringen er sendt til adressen på Lillehammer. Da betalingsoppfordringen kom i retur, sendte innklagede 16.07.10 ny betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær etter tungt sats. Denne betalingsoppfordringen var adressert B 80 i K.

I e-post 07.08.10 fremmet klager en klage for Inkassoklagenemnda. Klagen gjaldt rotete og mangelfull informasjon fra Lindorff. Klager viste til at kravet gjaldt rest gjenstående husleie etter at leieforholdet opphørte

10. februar 2010. Hun skal ha mottatt flere krav fra Lindorff, uten å kjenne til hva kravene gjaldt. Det ble fremlagt dokumentasjon på at hun hadde fremmet innsigelse mot kravet både overfor fordringshaver og innklagede.

Klagen ble oversendt innklagede som i sitt tilsvare opprettholdt kravet på inkassokostnadene. Det ble vist til at klager er nærmest til å bære risikoen for de problemer som oppsto rundt skyldners adresse. Vedlagt tilsvaret lå kopi av signert leiekontrakt, samt kommunikasjon mellom fordringshaver og innklagede vedrørende oppsigelse, utflytting og adresseforandring.

3. Partene anfører

Klager anfører at hennes første møte med kravene ble fremsatt av innklagede, uten at hun helt visste hvorfor de kom, noe som skal skyldes rot hos fordringshaver. Det anføres videre at innklagede aldri viste til hva kravet gjaldt og at de tok salær på første krav. Det anføres at det føles ukorrekt at de fremmer flere separate regninger fra samme innkrever, YY. Det gjør at salærene blir mangedobbelte.

Innklagede anfører at klager selv opplyste at hun ville gi beskjed om ny adresse, noe de først fikk 27.07.10. Da klager ikke hadde oppgitt noen ny adresse til fordringshaver, ble inkassovarsel vedrørende husleien i januar og begynnelsen av februar, samt faktura for rest oppsigelsestid sendt til den adressen klager hadde før leieforholdet ble inngått. Inkassovarsel og betalingsoppfordring vedrørende leie for slutten av februar ble sendt samme adresse. Betalingsoppfordringen vedrørende gebyrkravet samt husleie for januar kom i retur og ble videresendt via postens EA løsning til hennes nye adresse. Betalingsoppfordringen vedrørende husleiekravet for rest oppsigelsestid kom også i retur. Ny betalingsoppfordring ble da sendt til folkeregisterregistrert adresse. Det anføres at fordringshaver ikke har tilgang til Folkeregisteret, og at de derfor har kontraktsfestet leietakers plikt til å gi ny adresse. Innklagede har forholdt seg til en adresse som klager har oppgitt til fordringshaver, noe annet hadde de ikke så lenge klager ikke ga ny adresse og har forholdt seg til den folkeregistrerte adressen i den grad dette fremsto som et alternativ til den adressen som fordringshaver oppga. Det kan ikke foretas en identifikasjon mellom inkassator og fordringshaver med hensyn til bruk av folkeregistrert adresse da inkassator ikke rutinemessig kan formidle adresser til fordringshaver. Det anføres endelig at klager er nærmest til å bære risikoen for de problemer som oppsto rundt hennes adresse.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 21. mars 2011 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelse etter inkassoloven.

Inkassoloven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav. Etter lovens § 17 første ledd plikter skyldneren å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i § 19. Det følger av § 17 annet ledd at kostnadene ikke kan kreves erstattet dersom skyldneren hadde innsigelser som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk. Dette gjelder selv om kostnadene påløp før innsigelsen ble fremsatt dersom ikke skyldneren burde satt den fram tidligere. Kostnadene kan heller ikke kreves erstattet dersom det er opptrådt i strid med god inkassoskikk overfor skyldneren eller dersom kravet ikke er korrekt varslet, jf inkassoloven §§ 9 og 10.

Inkassoklagenemnda legger til grunn at fordringshaver har sendt tre krav til innfordring, alle knyttet til leieavtalen mellom fordringshaver og klager. Kravene er sendt til innklagede for innfordring henholdsvis 08.03.10 (gebyrkravet), 31.03.10 (husleie desember 2009 til og med utflytting) og 01.06.10 (rest oppsigelsestid).

Inkassoklagenemnda legger videre til grunn at fordringshaver har benyttet ulike adresser ved varslingen av de tre kravene. Fram til klager fraflyttet leiligheten, medio februar 2010, ble alle krav og varsler sendt til

utleieadressen. Etter dette ble slutfaktura, inkassovarsel for tidligere forfalt krav, inkassovarsel og betalingsoppfordring for rest oppsigelsestid sendt til klagers tidligere bostedsadresse. Senere betalingsoppfordringer er sendt til klagers nye adresse – oppgitt av postens EA tjeneste.

Etter inkassoloven § 9 skal skyldneren før inkassotiltak settes i verk, ”ha sendt skyldneren skriftlig varsel”. I forarbeidene til loven er det i Ot prp nr 2 (1987-88) på side 57 uttalelser om hvordan varselet skal sendes. Det heter der blant annet:

Departementets forslag innebærer at skyldneren får risikoen for forsinkelser i postgangen og for at varslene i det hele kommer frem. (...) dette vil kun gjelde dersom varsel er avsendt på en betryggende måte, til en adresse hvor det er god grunn til å regne med å nå skyldneren. Hvis ikke fordringshaveren eller inkassatoren har holdepunkter for at skyldneren kan nås på annen adresse, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren.

Inkassoklagenemnda bygger i sin praksis på disse uttalelsene og har lagt til grunn at dette også gjelder ved fremsendelse av faktura og andre brev og varsler.

I gebyrsaken er både faktura og inkassovarsel sendt til utleieadressen – før klager flyttet. Varslene i denne saken er således betryggende avsendt. Betalingsoppfordringen er sendt til samme adresse, men er sendt etter at klager hadde fraflyttet leiligheten. Departementets uttalelser taler for at også betalingsoppfordringen må anses betryggende avsendt. Det vises til at klager ikke hadde meldt adresseendring til tross for at hun både var avtaleforpliktet til det og gjentatte ganger hadde lovet å informere fordringshaver om ny adresse når hun fikk etablert denne. Innsigelsen kan ikke føre frem i denne saken. Hovedkravet ble betalt etter at inkassokostnadene hadde påløpt. Fordingshaver har således krav på dekning av inkassokostnadene i gebyrsaken.

Inkassovarsler vedrørende husleien fra og med desember 2009 til klager flyttet ut, samt faktura, inkassovarsel og betalingsoppfordring for rest oppsigelsestid er sendt til den adressen klager hadde før hun flyttet inn i leiligheten til fordringshaveren i nærværende sak. Den benyttede adressen var en annen enn den adressen klager var registrert med i Folkeregisteret da varslene ble sendt. Fordingshaver hadde ingen grunn til å tro at klager hadde flyttet tilbake, snarere tvert i mot, i det klager hadde opplyst at hun ville bli boende i byen. Etter nemndas vurdering var disse varslene derfor ikke betryggende avsendt, og fordringshaver må være nærmest til å bære risikoen for at varslene ikke kom frem. Fordingshaver har ikke krav på dekning av inkassokostnader for husleiekravene.

Nemnda vil for øvrig bemerke at i henhold til nemndas praksis vil sending av varsler og lignende til fraflyttet adresse normalt ikke være å anse som betryggende avsendt. I nærværende sak hadde imidlertid klager en avtalefestet plikt til å melde adresseforandring, og fordringshaver hadde gjort gjentatte forsøk på å få oppgitt skyldners nye adresse. Etter omstendighetene vil nemnda derfor anta at sending av varslene vedrørende husleiekravene til den fraflyttede adresse også etter fraflytting, ville vært å anse som betryggende, jf. det som er lagt til grunn vedrørende gebyrsaken.

Da klager har nådd fram på annet grunnlag, har nemnda ikke funnet grunn til å ta stilling til om alle husleiekravene burde vært slått sammen.

Klager gis delvis medhold. Plikten til å erstatte inkassoomkostningene er bortfalt etter inkassoloven § 17 annet og siste ledd for kravene på husleie fra og med desember 2009 til og med februar 2010. For gebyrkravet skal det betales inkassosalær.

Vedtaket er enstemmig.

5 Vedtak

Klager gis delvis medhold. Fordringshaver har ikke krav på dekning av inkassokostnader for husleiekravene. Klager plikter å betale inkassokostnader for gebyrkravet.

Rune Jensen
Inkassoklagenemnda